

RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

10. juli 1996 *

I sag T-482/93,

Martin Weber og Maria Weber, Hemau (Tyskland),

Martin Weber GdB, Hemau,

ved advokat Hartwig Schneider, Pacellistraße 8, München,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ulrich Wölker og Claudia Schmidt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EØF) nr. 525/93 af 8. marts 1993 om fastsættelse af de endelige regionale referencebeløb for producenter af sojabønner, og raps-, rybs- og solsikkefrø for produktionsåret 1992/93 (EFT L 56, s. 18),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kirschner, og dommerne B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos og A. Potocki,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 13. marts 1996,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og relevante fællesskabsbestemmelser

- 1 Sagsøgeren Martin Weber GdbR er et privatretligt selskab («Gesellschaft des bürgerlichen Rechts»), der har to deltagere, Martin og Maria Weber. Selskabet

driver i Bayern en landbrugsbedrift på 42 hektar, der delvis anvendes til dyrkning af raps.

Ordningen om støtte til oliefrø

- 2 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 3766/91 af 12. december 1991 om indførelse af en støtteordning for producenter af sojabønner, raps-, rybs- og solsikkefrø (EFT L 356, s. 17, herefter »forordning nr. 3766/91«) blev der indført en ordning baseret på princippet om betaling af godtgørelse direkte til producenten med et fast beløb pr. hektar, tilpasset gennemsnitsudbyttet i de forskellige regioner i Fællesskabet. Gennemførelsesbestemmelserne til denne ordning blev fastlagt i Kommissionens forordning (EØF) nr. 615/92 af 10. marts 1992 om gennemførelsesbestemmelser til en støtteordning for producenter af sojabønner, og raps-, rybs og solsikkefrø (EFT L 67, s. 11, herefter »forordning nr. 615/92«).

- 3 I artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 3766/91 bestemmes: »Der fastsættes en forventet referencepris for oliefrø på 163 ECU/ton«. Ifølge Kommissionens forklaring svarer denne pris til en anslået forventet referencepris for oliefrø på mellemlangt sigt på et stabilt verdensmarked.

- 4 I artikel 3, stk. 2, i samme forordning bestemmes: »Der fastsættes et EF-referencebeløb for oliefrø på 384 ECU/ha«. Ifølge Kommissionen er dette beløb en teoretisk værdi, som er et udtryk for det forventede godtgørelsesbeløb pr. hektar i Fællesskabet.

- 5 Det godtgørelsesbeløb, der skal udbetales til producenterne, fastlægges i to etaper.
- 6 Først fastsætter Kommissionen i henhold til artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 3766/91 for hver produktionsregion som fastlagt efter artikel 2 i forordningen et »forventet regionalt referencebeløb« på grundlag af en sammenligning mellem det gennemsnitlige udbytte for Fællesskabet af korn eller oliefrø og det tilsvarende gennemsnitsudbytte for den pågældende region.
- 7 Dernæst beregner Kommissionen i henhold til artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 3766/91 inden den 30. januar i hvert produktionsår et »endeligt regionalt referencebeløb« efter »forvaltningskomité«-proceduren i artikel 38 i Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer (EFT 1965-1966, s. 193, herefter »forordning nr. 136/66«).
- 8 Ifølge artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 3766/91

»... beregner Kommissionen ... et endeligt regionalt referencebeløb baseret på den konstaterede referencepris for oliefrø. Den endelige beregning foretages ved at erstatte den forventede referencepris med den konstaterede referencepris; der tages ikke hensyn til prisudsving, som holder sig inden for 8% af den forventede referencepris«.

- 9 Det følger heraf, at såfremt den i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 3766/91 konstaterede referencepris afviger med mere end 8% i forhold til den forventede referencepris, fastlægges det endelige regionale referencebeløb ved at justere det forventede regionale referencebeløb i forhold til det pågældende udsving. I øvrigt skal det endelige regionale referencebeløb i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 3766/91 nedsættes, såfremt det viser sig, at arealet med oliefrø overstiger det maksimale garantiareal, der er fastlagt i artikel 6, stk. 1.

- 10 Ifølge artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3766/91 kan alene producenter, der er etableret i Fællesskabet, som sår og har til hensigt at høste de i artikel 1 i forordningen nævnte produkter, ansøge om at blive omfattet af en regionaliseret ordning med direkte betalinger. For at opnå ret til betaling skal producenten i henhold til artikel 4, stk. 2, senest på den dato, der er fastsat for den pågældende region, have sået frøene og have indgivet en ansøgning. Det fremgår af artikel 4, stk. 3, at ansøgninger kun kan indgives for agerjord, der er dyrket i perioden 1989/90 til 1990/91.
- 11 En producent har kun ret til at modtage direkte betaling for agerjord, som opfylder de i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 615/92 anførte betingelser. Ansøgningerne skal indeholde de oplysninger og erklæringer, der kræves i henhold til artikel 3, stk. 2, i og bilag II til forordningen.
- 12 Ifølge artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 3766/91 er producenter, der indgiver en ansøgning, berettiget til forskudsbetaling af højst 50% af det forventede regionale referencebeløb, og det bestemmes, at medlemsstaterne foretager den nødvendige kontrol for at sikre sig, at det er berettiget at udbetale forskuddet.
- 13 I artikel 5 i forordning nr. 615/92 bestemmes, at retten til at modtage den endelige betaling kun indrømmes en producent i tilfælde, hvor der er indsendt en høsterklæring, der mindst indeholder de i bilag III omhandlede oplysninger, og som skal være den pågældende kompetente myndighed i hænde senest en bestemt dato.
- 14 Ifølge samme forordnings artikel 8 foretager medlemsstaterne den endelige udbetaling til de producenter, der har ret hertil, senest 60 dage efter offentliggørelsen af de endelige regionale referencebeløb i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Produktionsåret 1992/93

- 15 På grund af forsinkelser med gennemførelsen af den nye ordning fik medlemsstaterne ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1405/92 af 27. maj 1992 om fastsættelse af størrelsen af forskud til producenter af sojabønner og raps-, rybs- og solsikkefrø for høståret 1992/93 (EFT L 146, s. 56) hjemmel til at udbetale forskud til producenterne på 50% af det forventede regionale referencebeløb, der var udledt af de data, som medlemsstaterne havde sendt til Kommissionen til underbygning af regionaliseringsplanerne.
- 16 Den 24. maj 1992 indgav Martin Weber GdbR i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 3766/91 og artikel 3 i forordning nr. 615/92 en ansøgning, underskrevet af Martin Weber, til de kompetente nationale myndigheder om direkte betaling for produktionsåret 1992/93.
- 17 Den 23. august 1992 fremsendte Martin Weber GdbR til de kompetente nationale myndigheder en høsterklæring, som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 615/92, underskrevet af Martin Weber. Det fremgår af denne erklæring, at Martin Weber GdbR har dyrket 6,37 ha raps og afhøstet 27,4 tons. Selskabet bekræfter at have opnået en endelig nettopris efter rensning og tørring af rapsen på 263,10 DM pr. ton, eller 111,76 ECU pr. ton.
- 18 I henhold til artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 3766/91 og artikel 4 i forordning nr. 615/92 tildelte Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg ved afgørelse af 23. september 1992 Martin Weber GdbR et forskud på 3 879,65 DM (1 648,11 ECU).

- 19 Den 5. marts 1993 vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 515/93 om fastsættelse af de forventede regionale referencebeløb for producenter af sojabønner, raps-, rybs- og solsikkefrø for produktionsåret 1992/93 (EFT L 55, s. 43, herefter »forordning nr. 515/93«). Det forventede regionale referencebeløb for Bayern blev fastsat til 517,42 ECU/ha (1 218,10 DM/ha).
- 20 Den 8. marts 1993 vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 525/93 om fastsættelse af de endelige regionale referencebeløb for producenter af sojabønner, raps-, rybs- og solsikkefrø for produktionsåret 1992/93 (EFT L 56, s. 18, herefter »den anfægtede forordning«). Det fremgår af bilag II til den anfægtede forordning, at det endelige regionale referencebeløb for Bayern ligeledes blev fastsat til 517,42 ECU/ha (1 218,10 DM/ha).
- 21 Bilag I til den anfægtede forordning indeholder en kort redegørelse for beregningen af det endelige regionale referencebeløb, som har følgende ordlyd:

»Der er for hver type oliefrø blevet fastlagt en konstateret referencepris, som repræsenterer den gennemsnitspris, der er registreret på verdensmarkedet i produktionsåret 1992/93.

Disse konstaterede referencepriser er beregnet ud fra noteringer og faktiske transaktionspriser, udtrykt i Rotterdam-ækvivalenter, for bulksendinger af oliefrø leveret i repræsentative havneområder. De pågældende priser og noteringer blev

registreret i perioden juli 1992 til januar 1993. Hvor det var muligt, blev der taget hensyn til både en løbende måneds leveringspriser og terminsleveringspriserne.

De konstaterede referencepriser er af en sådan størrelse, at det ikke er nødvendigt at ændre de forventede regionale referencebeløb, jf. artikel 3, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 3766/91.

De sidste skøn over støtteberettigede arealer med oliefrø er blevet opstillet.

Disse arealer er af en sådan størrelse, at det ikke er nødvendigt at ændre de forventede regionale referencebeløb, jf. artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 3766/91.

Det bekræftes, at de endelige regionale referencebeløb for produktionsåret 1992/93 er af samme størrelse som de forventede regionale referencebeløb og fastsættes til de beløb, der er anført i bilag II.«

- 22 Ved afgørelse af 28. april 1993 tildelte Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg Martin Weber GdB R en samlet direkte betaling for det dyrkede areal, svarende til det for Bayern fastsatte endelige regionale referencebeløb eller et beløb på:

1 218,10 DM (517,42 ECU) x 6,37 = 7 759,29 DM (3 296,22 ECU).

- 23 Under hensyn til det allerede udbetalte forskud på 3 879,65 DM, var restbeløbet til udbetaling fastsat til 3 879,64 DM.
- 24 Martin Weber GdbR har klaget over denne afgørelse inden for den i national ret fastsatte klagefrist. Selskabet har anmodet Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg om ikke at afgøre klagesagen, så længe det foreliggende søgsmål verserer for Fællesskabets retsinstanser. Den nationale klageprocedure er således foreløbig stillet i bero.

Retsforhandlinger

- 25 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. maj 1993, registreret som sag nr. C-273/93, har Martin Weber GdbR anlagt denne sag. Stævningen var ledsaget af en fuldmagt, undertegnet af de to selskabsdeltagere, Martin og Maria Weber.
- 26 Ved særskilt processkrift indleveret den 28. maj 1993 har Kommissionen påstået sagen afvist under hensyn til for det første, at Martin Weber GdbR ikke har partsabilitet, og for det andet, at selskabet ikke er »individuel berørt« af den anfægtede forordning som omhandlet i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2.
- 27 I medfør af Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske

Fællesskabets Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) har Domstolen ved kendelse af 27. september 1993 henvist sagen til Retten. Sagen er registreret af Rettens Justitskontor som nr. T-482/93.

- 28 Ved kendelse af 30. marts 1994 har Retten (Første Afdeling) foretaget en foreløbig berigtigelse af angivelsen af sagsøgeren, idet den til Martin Weber GdbR har føjet selskabsdeltagerne Martin og Maria Weber, der som fysiske personer ligeledes anses for sagsøgere. Retten har derefter besluttet at behandle formalitetsindsigelsen sammen med realiteten. I øvrigt har Retten anmodet Martin Weber GdbR og ægteparret Weber (herefter »sagsøgerne«) om at fremlægge de ansøgninger og erklæringer, der er indgivet til de nationale myndigheder for at opnå den pågældende direkte betaling.
- 29 Ved Rettens afgørelse af 19. september 1995 er den refererende dommer blevet overført til Rettens Anden Udvidede Afdeling, hvorfor sagen er blevet henvist hertil.
- 30 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog som led i de i procesreglementets artikel 64 fastsatte foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse opfordret sagsøgte til skriftligt at besvare en række spørgsmål og at fremlægge visse dokumenter vedrørende beregningen af den »referencepris«, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 3766/91 og i bilag I til den anfægtede forordning. Sagsøgte har afgivet svar den 20. februar 1996.
- 31 Parterne har i retsmødet den 13. marts 1996 afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten.

Parternes påstande

32 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres for så vidt angår de endelige regionale referencebeløb for producenter af sojabønner, raps-, rybs- og solsikkefrø for produktionsåret 1992/93.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Parternes anbringender og argumenter

34 Sagsøgerne har til støtte for deres annullationspåstand gjort to anbringender gældende. Ved det første påberåbes, under henvisning til traktatens artikel 190, en utilstrækkelig begrundelse af forordningen. Det andet vedrører en overtrædelse af det fællesskabsretlige princip om forbud mod vilkårlig handlemåde. Sagsøgerne hævder i korthed, at den direkte betaling, de har modtaget, er for lille, fordi Kommissionen har foretaget en vilkårlig beregning af »referenceprisen« i artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 3766/91 for at undgå, at prisen blev mere end 8% lavere end den foreløbige referencepris på 163 ECU/ton, der er fastlagt i artikel 3, stk. 1,

i forordningen, og således undgå en forhøjelse af de direkte betalinger til producenterne. Den anfægtede forordning stemmer på ingen måde overens med de faktiske markedsvilkår i den pågældende periode. Kommissionen har med urette taget hensyn til priserne i februar og marts 1993, hvilket er i strid med artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 3766/91. Den har ligeledes til den konstaterede pris for Hamburg med urette føjet hypotetiske transportomkostninger til Rotterdam. Under den mundtlige forhandling har sagsøgerne underbygget deres klagepunkter ved at henviser til de taloplysninger, som Retten har modtaget fra Kommissionen (jf. ovenfor, præmis 30).

- 35 Kommissionen gør principalt gældende, at sagen bør afvises, og subsidiært, at der bør ske frifindelse.

Formaliteten

- 36 Sagsøgte har fremsat to anbringender til støtte for, at sagen bør afvises. For det første har sagsøgeren Martin Weber GdB R ikke partshabilitet. For det andet er selskabet ikke »individuel berørt« af den anfægtede forordning i traktatens artikel 173, stk. 2's forstand.

Anbringendet om, at Martin Weber GdB R ikke kan være part i en retssag

Parternes argumenter

- 37 Sagsøgte har gjort gældende, at Martin Weber GdB R, der er et privatretligt selskab stiftet i henhold til § 705 ff. i Bürgerliches Gesetzbuch, ifølge tysk ret ikke har retsevne, og det kan således ifølge § 50 i Zivilprozeßordnung ikke være part i en retssag. Selv om begrebet juridisk person, der nævnes i traktatens artikel 173, stk. 2, ikke nødvendigvis falder sammen med betydningen af de tilsvarende

begreber i medlemsstaternes forskellige retssystemer (Domstolens dom af 28.10.1982, sag 135/81, Groupement des agences de voyages mod Kommissionen, Sml. s. 3799, præmis 10), opfylder Martin Weber GdbR ikke de betingelser om selvstændighed og ansvar, der er afgørende for evnen til at være part i en retssag for Fællesskabets retsinstanser (jf. Domstolens kendelse af 14.11.1963, sag 15/63, Lassalle mod Parlamentet, org. ref.: Rec. 1964, s. 97, på s. 100, samt Domstolens dom af 8.10.1974, sag 18/74, Syndicat général du personnel mod Kommissionen, Sml. s. 933, præmis 7). Efter sagsøgtens opfattelse burde denne sag således være anlagt af ægteparret Weber og ikke af Martin Weber GdbR.

- 38 Sagsøgerne har gjort gældende — selv om de erkender, at selskabet Martin Weber GdbR ikke er en juridisk person — at det fremgår af selskabets vedtægter, at det i tilstrækkeligt omfang udgør en selvstændig og ansvarlig enhed, således som det kræves ifølge Domstolens praksis. Sagsøgeren Martin Weber GdbR har således søgsmålskompetence for Fællesskabets retsinstanser.
- 39 Subsidiært har ægteparret Weber anmodet om at måtte blive betragtet som sagsøgere i sagen. De fremhæver, at de har underskrevet den stævningen bilagte fuldmagt til at anlægge sagen, og at de er eneste deltagere i Martin Weber GdbR.

Retten bemærkninger

- 40 Det fremgår af side 2 i stævningen samt af vedtægterne for selskabet Martin Weber GdbR, der er bilagt stævningen, at dets eneste deltagere og repræsentanter er ægtefællerne Martin Weber og Maria Weber. For øvrigt er fuldmagten til den advokat, der har anlagt sagen, og som ligeledes er bilagt stævningen, underskrevet af Martin og Maria Weber i deres eget navn. Under disse omstændigheder skal stævningen fortolkes således, at den ligeledes er indgivet af Martin og Maria Weber og ikke alene på vegne af Martin Weber GdbR.

41 Da der er tale om ét og samme søgsmål, er det uforholdsmæssigt at undersøge, om Martin Weber GdbR kan være part i en retssag for Fællesskabets retsinstanser (jf. Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 79).

42 Det første anbringende om, at sagen bør afvises, må således forkastes.

Anbringendet om, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning

Parternes argumenter

43 Sagsøgte har henvist til, at erhvervsdrivende kun kan være individuelt berørt af en forordning, såfremt denne berører dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derved individualiserer dem på lignende måde som en beslutnings adressater (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197, og af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501). Martin Weber GdbR er imidlertid kun én blandt mange producenter af oliefrø og adskiller sig på ingen måde fra andre bedrifter af denne type. Sagsøgerne kan opnå tilstrækkelig retsbeskyttelse ved de kompetente tyske retsinstanser, som i givet fald kan forelægge Domstolen sørgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 177.

44 Dernæst mister en retsakt ikke sin karakter af forordning, fordi det er muligt at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i akten, og som er relevante i forhold til dens formål (Domstolens dom af 16.3.1978, sag 123/77, UNICME mod Rådet, Sml. s. 845, af 24.2.1987, sag 26/86, Deutz und

Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941, af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, og Domstolens kendelse af 24.5.1993, sag C-131/92, Arnaud m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 2573).

- 45 Den anfægtede forordning fastsætter det endelige regionale referencebeløb på grundlag af objektive kriterier, der fremgår af forordning nr. 3766/91, navnlig dens artikel 4, og som finder anvendelse på alle producenter, der har ret til støtte, uden hensyntagen til individuelle oplysninger vedrørende de personer, som har indgivet en ansøgning. Desuden udgør forordning nr. 3766/91, nr. 515/93 og nr. 525/93 en lovgivningsmæssig enhed.
- 46 Grunden til, at de endelige regionale referencebeløb nødvendigvis beregnes på et tidspunkt, hvor alle modtagerne er kendt, er alene, at fastsættelsen af den endelige støtte skal ligge så nær som muligt den faktiske markedssituation. I de sager, hvor Domstolen har anerkendt en individuel interesse i at anlægge sag med den begrundelse, at de pågældende sagsøgere tilhørte en »lukket kreds«, har de pågældende forordninger netop grebet ind i en veletableret retsstilling, som til forskel fra denne sag allerede var endeligt og ikke blot foreløbigt afklaret. I denne sag kendes det endelige støttebeløb imidlertid ikke, før det endelige regionale referencebeløb er beregnet.
- 47 Korrektionsmuligheden i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 3766/91 (jf. ovenfor, præmis 9) underbygger ikke sagsøgernes argument, da det maksimale garantiareal ikke fastsættes pr. producent, men på fællesskabsniveau, og da nedsættelsen finder anvendelse uafhængigt af, hvilken producent der er ansvarlig for overskridelsen.
- 48 Subsidiært har sagsøgte anført, at sagsøgerne kun er individuelt berørte for så vidt angår det for Bayern fastsatte endelige regionale referencebeløb.

- 49 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen på grund af retlige fejl og sin vilkårlige handlemåde (jf. ovenfor, præmis 34) i den anfægtede forordning har fastsat de endelige regionale referencebeløb på et for lavt niveau, således at den direkte betaling, de har ret til, er blevet ulovligt nedskåret. Den anfægtede forordning berører således sagsøgerne umiddelbart og individuelt.
- 50 Fysiske eller juridiske personer er individuelt berørte, når for det første den anfægtede foranstaltning vedrører præcise krav, der allerede er fremsat, og når kredsen af berørte ikke kan udvides efter udstedelsen af foranstaltningen (Domstolens dom af 1.7.1965, forenede sager 106/63 og 107/63, Töpfer m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 67, org. ref.: Rec. s. 525, og af 31.3.1977, sag 88/76, Exportation des sucres mod Kommissionen, Sml. s. 709), og når der, for det andet, er en årsagsforbindelse mellem muligheden for at fastlægge kredsen af de berørte og den pågældende foranstaltning (generaladvokat Mancini's forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 23.4.1986, sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1339, på s. 1341). Der foreligger i så fald en samling individuelle beslutninger, der er udstedt i form af en forordning (Domstolens dom af 13.5.1971, forenede sager 41/70, 42/70, 43/70 og 44/70, International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 83, org. ref.: Rec. s. 411, præmis 21).
- 51 Det er netop situationen i denne sag, idet producenten — for at være berettiget til støtte i produktionsåret 1992/93 i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 3766/91 — senest på den dato, der er fastsat for den pågældende region, skal have sået frøene og have indgivet en ansøgning. Den anfægtede forordning omhandler udelukkende tilfælde, hvor sådanne ansøgninger allerede er blevet indgivet tidligere. De berørte personer kunne således identificeres af Kommissionen allerede før udstedelsen af foranstaltningen, og kredsen af berørte har ikke kunnet udvides efterfølgende. Der er tillige en direkte årsagsforbindelse mellem muligheden for at kende adressaterne og den pågældende foranstaltning.
- 52 Da indgivelsen af ansøgningen allerede har givet sagsøgerne en veletableret retsstilling, er det retligt set uden betydning, at et stort antal andre producenter af oliefrø på samme måde har erhvervet denne retsstilling. Det er ligeledes uvæsentligt at

vide, hvorfor de pågældende regionale referencebeløb først er blevet fastsat, efter at de forskellige producenter, herunder sagsøgerne, indgav ansøgninger.

- 53 Den anfægtede forordning har på samme måde taget oliefrøproducenternes handlinger i betragtning, idet artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 3766/91 pålægger dem en pligt til ikke at overskride det maksimale garantiareal.
- 54 Endelig er det af sagsøgte fremførte subsidiære argument om, at sagsøgerne kun er individuelt berørte, for så vidt angår det for Bayern fastsatte endelige regionale referencebeløb, ubegrundet, fordi de forskellige regionale referencebeløb beregnes på grundlag af den samme endelige referencepris, der anfægtes i denne sag.

Rettens bemærkninger

- 55 I henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, nu EF-traktatens artikel 173, stk. 4, er en realitetsbehandling af et annullationssøgsmål, der indbringes mod en forordning af en fysisk eller juridisk person, betinget af, at den anfægtede forordning i realiteten er en beslutning, som umiddelbart og individuelt berører sagsøgeren (jf. f. eks. ovennævnte dom i sagen Codorníu mod Rådet, præmis 17). Kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ikke (jf. Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En forordning er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektive bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. f. eks. kendelse af 28.3.1996, sag C-270/95 P, Kik mod Rådet, Sml. I, s. 1987, præmis 10).

- 56 Det er imidlertid ikke udelukket, at en bestemmelse, som ifølge sin art og rækkevidde har almengyldig karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt, når den pågældende rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derved individualiserer ham på lignende måde som en beslutnings adresse (jf. f. eks. ovennævnte dom i sagen Plaumann mod Kommissionen, på s. 414, og i sagen Codorníu mod Rådet, præmis 19 og 20, samt ovennævnte kendelse i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 43).
- 57 I denne sag fastlægger den anfægtede forordning de endelige regionale referencebeløb for produktionsåret 1992/93 for alle regioner i Fællesskabet og for alle Fællesskabets berørte producenter af oliefrø, således som det er bestemt i artikel 3, stk. 4 og 5, i forordning nr. 3766/91. Disse endelige regionale referencebeløb fastlægges på grundlag af tre elementer, nemlig de forventede regionale referencebeløb, som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 3766/91, »referenceprisen«, som omhandlet i forordningens artikel 3, stk. 4, og i givet fald en eventuel overskridelse af det maksimale garantiareal, som omhandlet i forordningens artikel 6, stk. 1 og 2.
- 58 Disse tre elementer fastlægges på grundlag af generelle og abstrakte oplysninger, uden at der på nogen måde tages hensyn til individuelle producenters, såsom sagsøgernes, situation.
- 59 For så vidt angår først de forventede regionale referencebeløb, som de endelige regionale referencebeløb er en ajourføring af, beregnes disse under hensyntagen dels til det forventede EF-referencebeløb på 384 ECU/ha, der er lovbestemt ved artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 3766/91, dels til de gennemsnitlige udbytter for Fællesskabet og for den pågældende region af de pågældende produkter i overensstemmelse med forordningens artikel 3, stk. 3 (jf. ovenfor, præmis 4 og 6). De forventede regionale referencebeløb tager således ikke sigte på de individuelle producenters situation.

- 60 Hvad angår dernæst den i artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 3766/91 omhandlede »referencepris«, som anvendes til beregning af det endelige regionale referencebeløb, fastlægges denne for hele Fællesskabet på grundlag af de priser, der faktisk er konstateret på det fælles marked i det pågældende produktionsår. Det fremgår af sagens akter, at de markedspriser, som Kommissionen har anvendt i denne sag, var indeholdt i de oplysninger, medlemsstaternes myndigheder havde fremsendt, og der var tale om engrospriser og/eller priser »franko oliemølle«, som for de forskellige oliefrø var konstateret i visse af Fællesskabets havneområder i løbet af produktionsåret 1992/93, uden nogen form for henvisning til individuelle transaktioner og endnu mindre til individuelle producenter, såsom sagsøgernes, situation.
- 61 Hvad angår endelig en eventuel nedsættelse af det endelige referencebeløb i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 3766/91 ved overskridelse af det maksimale garantiareal bemærkes, at det maksimale garantiareal er fastlagt på fællesskabsniveau, og at eventuelle overskridelser beregnes på samme fælles grundlag. I modsætning til, hvad sagsøgerne hævder, finder den fastlagte nedsættelse således objektivt anvendelse på alle berørte fællesskabsproducenter, uafhængig af de enkelte producenters situation.
- 62 Det følger heraf, at den anfægtede forordning må betragtes som en almenyldig retsakt, der generelt og abstrakt gælder for de berørte producenter. Det samme gælder for det for Bayern fastsatte endelige regionale referencebeløb på 517 ECU/ha.
- 63 Hvad angår argumentet om, at sagsøgerne er »individuel berørt« af den anfægtede forordning, fordi de tilhører en »lukket kreds«, bemærkes, at sagsøgerne som følge af deres ansøgning af 24. maj 1992, deres høsterklæring af 23. august 1992 og de kompetente myndigheders anerkendelse den 23. september 1992 af, at de har ret til udbetaling af et forskud faktisk på det tidspunkt, da den anfægtede forordning blev vedtaget, indgik i et bestemt antal producenter, nemlig dem, der: i) havde sået frø

til høst i 1992/93 i overensstemmelse med de fastlagte betingelser, ii) havde indgivet en ansøgning med de krævede oplysninger og erklæringer, iii) havde afgivet en høsterklæring, og iv) havde modtaget et forskud på 50% af det forventede regionale referencebeløb (jf. artikel 4 i forordning nr. 3766/91 samt artikel 3, 4, 5 og 6 i forordning nr. 615/92).

- 64 Det følger imidlertid af Domstolens og Rettens faste praksis, at en retsakt ikke mister sin almengyldighed og dermed sin karakter af forordning, fordi det er muligt at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsaktten på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i den pågældende retsakt (jf. f. eks. Domstolens kendelse i sagen Asocarne mod Rådet, a.st., præmis 30, og i sagen CNPAAP mod Rådet, a.st., præmis 34, samt Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48, og den dér nævnte praksis).
- 65 Denne sag vedrører en sådan situation (jf. ovenfor, præmis 57-62). Den af sagsøgerne påberåbte »lukkede kreds« følger nemlig af selve karakteren af den ordning, der er indført ved forordning nr. 3766/91, og berører ikke sagsøgerne på anden måde, end den berører alle andre producenter af oliefrø i samme situation.
- 66 Den af sagsøgerne påberåbte retspraksis (jf. ovenfor, præmis 50) finder ikke anvendelse i denne sag. Den omhandler nemlig visse bestemte situationer, der vedrører enten individuelle ansøgninger om importlicenser, som er indgivet i løbet af en bestemt kort periode og for bestemte mængder (jf. ovennævnte dom i sagen Töpfer m.fl. mod Kommissionen, på s. 69, org. ref.: s. 533, og i sagen International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen, præmis 16-22, samt Domstolens dom af 23.11.1971, sag 62/70, Bock mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 239, org. ref.: Rec. s. 897, præmis 10, og af 6.11.1990, sag C-354/87, Weddel mod Kommissionen, Sml. I, s. 3847, præmis 20-23; jf. ligeledes vedrørende en tilsvarende situation Domstolens dom af 27.11.1984, sag 232/81, Agricola commerciale olio mod Kommissionen, Sml. s. 3881) eller bestemte kategorier af eksportlicenser med

forudfastsatte restitutionsbeløb, der var opnået i en given periode, og som endnu var gyldige på en bestemt dato (jf. ovennævnte dom i sagen *Exportations des sucres mod Kommissionen*, præmis 9, 10 og 11, samt Domstolens dom af 18.11.1975, sag 100/74, *CAM mod Kommissionen*, Sml. s. 1393, præmis 14-19). Den foreliggende sag drejer sig derimod om en retsakt med almen gyldighed, som uden forskel finder anvendelse på alle producenter af oliefrø i Fællesskabet, uden hensyn til bestemte producenters særlige situation og karakteren eller indholdet af de individuelle ansøgninger.

⁶⁷ Sagsøgerne gør imidlertid yderligere gældende, at den anfægtede forordning udgør et indgreb i den »veletablerede retsstilling«, som de havde på det tidspunkt, da forordningen blev vedtaget. Det må derfor undersøges, om de kan individualiseres på samme måde som i ovennævnte dom i sagen *Codorníu mod Rådet*, således som den er blevet fortolket af Domstolen i kendelserne i sagerne *Asocarne mod Rådet* og *CNPAAP mod Rådet*, og hvorefter en almengyldig bestemmelse under visse omstændigheder kan påvirke en erhvervsdrivende individuelt i det omfang, den berører den pågældendes særlige interesser.

⁶⁸ Hertil bemærkes, at sagsøgerne, som havde opfyldt alle de krævede betingelser og allerede havde modtaget et forskud på 50% af det forventede regionale referencebeløb, før udstedelsen af den anfægtede forordning kunne tro, at de senest 60 dage efter offentliggørelsen af det endelige regionale referencebeløb (artikel 8 i forordning nr. 615/92) fra de nationale myndigheder ville modtage restbeløbet af den direkte betaling, i givet fald forhøjet eller nedsat i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 3766/91, såfremt der forelå et udsving på mere end 8% af den konstaterede referencepris i forhold til den forventede referencepris og i givet fald justeret i henhold til forordningens artikel 6, stk. 2, ved en overskridelse af det maksimale garantiareal.

⁶⁹ Det følger heraf for det første, at sagsøgerne ikke før udstedelsen af den anfægtede forordning havde erhvervet ret til direkte betaling af et bestemt samlet beløb, og for det andet, at deres retsstilling ikke var forskellig fra alle andre producenters i Fællesskabet, der var omfattet af forordningen. Under disse omstændigheder er det

ene forhold, at sagsøgerne har indgivet de nødvendige ansøgninger og erklæringer, og at de allerede har modtaget et forskud, ikke tilstrækkeligt til at begrunde, at deres særlige interesser er blevet krænket i et sådant omfang, at de kan betragtes som individuelt berørt, som omhandlet i ovennævnte dom i sagen Codorníu mod Rådet.

- 70 I denne sag er sagsøgernes rettigheder nemlig først blevet konkretiseret ved de nationale myndigheders konkrete afgørelse af 28. april 1993, hvorved de fik bevilget den endelige udbetaling af et bestemt beløb (jf. ovenfor, præmis 22). Da sagsøgerne kan kræve denne afgørelse prøvet for den kompetente nationale retsinstans (jf. ovenfor, præmis 24), har denne i givet fald mulighed for at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 177, stk. 1, litra b), hvorefter Domstolen kan træffe afgørelse vedrørende gyldigheden og fortolkningen af retsakter, der er udstedt af Fællesskabets institutioner.
- 71 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke er individuelt berørte af den anfægtede forordning. Sagen vil herefter være at afvise.

Sagens omkostninger

- 72 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne betaler in solidum sagens omkostninger.

Kirschner

Vesterdorf

Bellamy

Kalogeropoulos

Potocki

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 1996.

H. Jung

H. Kirschner

Justitssekretær

Afdelingsformand